

F. RODRIANAS

DEBESŲ AVELĖ

VILNIUS

1 9 6 6

F. RODRIANAS

DEBESŪ AVE LĖ

Lietuvių Kultūros Židinio New York
ANTANO MACEIKOS Vardo
BIBLIOTEKA
Skyrius ~~Jan 27~~
Nr. 5816

**Fred Rodrian. DAS WOLKENSCHAF
Der Kinderbuchverlag Berlin**

**Vertė A. DRUKTENIS
Iliustracijos V. KLEMKĖS**

Kristina yra maža mergytė mėlynomis akimis ir ilgais gelsvais plaukais. Gyvena ji su savo tėveliais miesto pakrašty. Gélių gatvėje ji gyvena, ten, kur yra auksinių žuvycių kūdra. Tiesa, toje kūdroje plaukioja tik viena vienintelė auksinė žuvytė. Bet ji labai graži ir blizga saulėje, ir nekalba nė žodžio.

Kristina — linksma mergytė, ir jos galvelė pilna visokiausiu norų. Štai, pavyzdžiui, ji labai norėtų viena dainuoti dviem balsais. Tik jai vis neišeina.

Netgi tada, kai ji dainuodama žiūri į veidrodį. Ir dar ji norėtų suprasti, ką kalba žvėreliai.

Kai kada ji svajoja, kas būtų, jeigu tie jos norai išsipildytų.

Gera kartais pasvajoti.

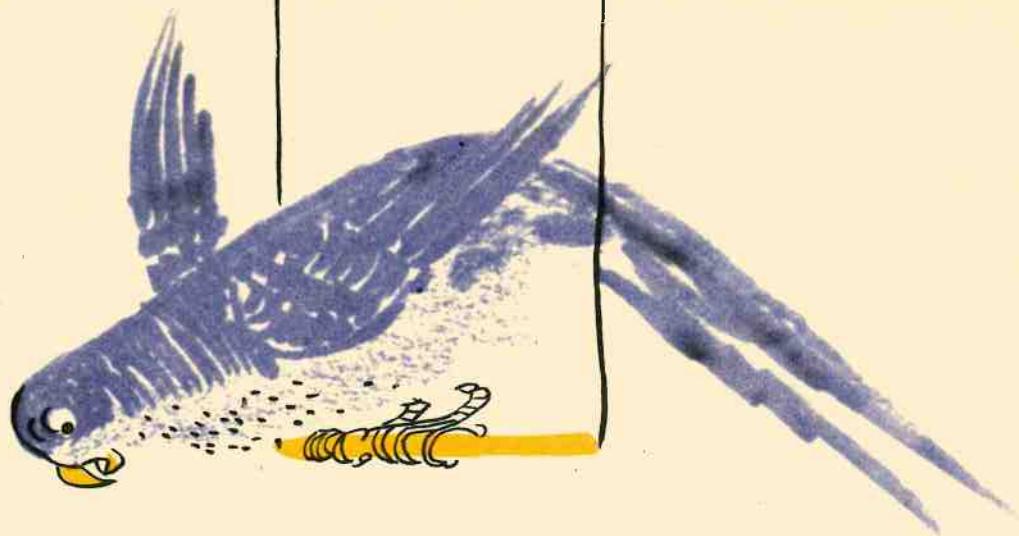
Bet kai Kristina per daug užsisvajoja, atbėga Hugas ir švelniai kapteli jai į koją. Girdi: „Ko čia svajoji! Einam žaisti!“

Hugas — tai rudas taksiukas trumpomis kreivomis kojomis ir švelniomis kaip šilkas ausimis. Jis yra kaip ir šeimos narys. Kristinos tėveliai nupirko jį iš vienos geros tetulės, kuri vargšą šunelį visą laiką šérė raugintais kopūstais. Mat, kopūstai labai sveika. Dabar, kai tik Hugas išgirsta žodį „kopūstai“, jo nugara pasišaušia kaip šepetys, ir jis pradeda urgzti.

Kristina dar turi nedidelę papūgą, ji vardu Tirlitiu ir moka ištarti keletą žodžių. Kartais ta papūga ima čerškėti:

— Kopūstai, kopūstai.

Bet Hugas to, rodos, nė girdėti negirdi.
Jis pyksta tik tada, kai jį erzina žmonės.
Kristina jau eina į mokyklą, ir jai labai patinka mokytis. Bet apie tai ne-
verta kalbėti, nes dabar atostogos.

2.

Vieną gražų rytą Kristina pabudo labai anksti. Auksinis saulės pirštas pakuteno jai nosį, tarsi sakydamas: „Kelkis! Kas anksčiau atsikelia, tas daugiau padaro.“

Kristina kiek paniurzgėjo. To ji buvo išmokusi iš Hugo. Bet paskui atsikėlė ir gerai išsiprausė.

Rytas buvo tikrai gražus. Ką ir besakyti!

Dangus buvo šviesiai žydras, ir ten, virš eglių, plaukiojo mažyčiai debesėliai — baltos debesų avelės.

Kristina žvilgtelėjo pro langą, ir Hugas žvilgtelėjo pro langą.

— Klausyk, Hugai, — tarė Kristina. — Einam į mišką.

Hugas nudžiugo ir ėmė vizginti uodegą.

Kristina mėgsta vaikščioti į mišką, ir Hugas mėgsta — netgi labiau už Kristiną. Ten yra mažytė žalia pievelė. Aplink auga pušys ir eglės, ir du jauni berželiai.

Tuose berželiuose rytą saulėje žaidžia voveraitės. Kai jos šokinėja, atrodo, lyg ten šmékščiotų raudonos liepsnelės baltais berželių kamienais. Kartais, anksti nuėjės, prie berželių gali pamatyti stirną.

Ten dabar ir panoro nueiti Kristina: į miško pievelę, kur auga berželiai, žaidžia voveraitės ir kartais ateina stirna.

— Tik netriukšmauk, Hugai, — pašnibždėjo jam Kristina, ir abu iškeiliavo iš namų.

— Kopūstai, kopūstai! — šaižiu balsu rėkė papūga. Bet Hugas jos nesiklausė.

3.
Ir štai jie jau pievelėje. Bet staiga Hugas suurzgė ir pašiaušė nugarą. Kas gi čia dabar?

Kristina žvilgtelėjo į berželius. Ten ant vienos šakos tupėjo septynios voveraitės, nukorusios skarotas uodegas, ir nustebusios žiūrėjo žemyn.

Po berželiu stovėjo ne stirna, o avelė! Šviesi, puri, minkštutė ir tykutė avelė!

— Sėsk čia, Hugai, ir sédék, — griežtai tarė Kristina ir nuéjo prie avelės.

Hugas nusiminės liko pamiskėj.

— Vargšas aš šunelis, — tarė jis tyliai.

Kristina tuoj pamatė: tai pati gražiausia avelė pasaulyje. Tik liūdna. Labai labai liūdna. Kristina atsiklaupė prie avelės ir ėmė glostyti jos švelnią vilną. Ir štai avelė švelniu balseliu prašneko:

— Aš patekau čia netyčia. Paklydau. Aš esu debesų avelė, žaidžiau danguje ir nukritau žemén.

Ji nusiminusi pažiūréjo į dangų ir baimingai tarė:

— Be-e! Kaip aš norėčiau vėl patekti pas savo drauges. Jeigu kas manęs teirautųsi, tai mano vardas Ciri. Bet kas čia manęs teirausis, — pridūrė ji liūdnai.

Voverytės užjausdamos lingavo galvas, avelė maldaujančiomis akimis žvelgė į Kristiną, o Kristina galvojo, ką daryti. Véjas nurimo, genys nustojo kalęs, Hugas inkštė pamiskėje: visi laukė, ką pasakys Kristina.

O ji pagalvojo pagalvojo ir staiga garsiai tarė:

— Eime. Eisime pas mano mamą.

Bet Ciri tik papurtė galvą ir pasižiūrėjo į dangų. Tada mergaitė užrišo avelai ant kaklo žalią virvutę ir nusivedė ją namo.

O Hugas liko pamiskėj — jis buvo klusnus šuo. Gal Kristina ji pamiršo? Jis graudžiai inkštė ir urzgė. Bet niekas jo negirdėjo.

4.

Prie auksinių žuvyčių kūdros Ciri sustojo. Ji pažiūrėjo į auksinę žuvytę, ir auksinę žuvytę pažiūrėjo į ją. Bet abi nieko nesakė.

Kristinos mama stovėjo prie durų. Ji jau buvo beišeinanti į darbą.

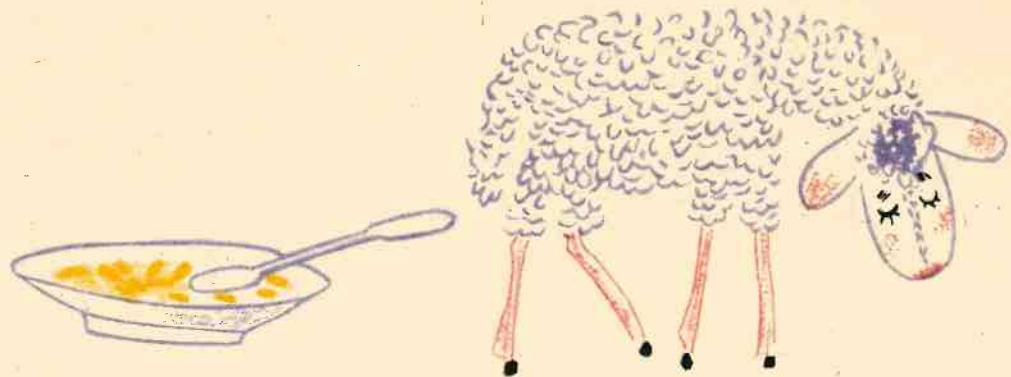
— Na tu, bastūne! — sušuko ji. — Kokią čia viešnią parsivedei?
— Avelę, — tarė Kristina patyliukais. — Debesų avelę. Ji vardu Ciri, ji paklydo.

Bet mama labai neturėjo laiko.

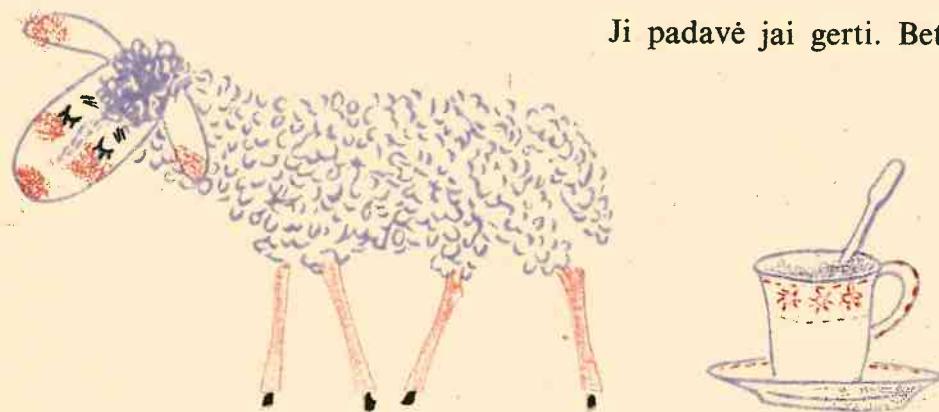
— Nuvesk ją pas aviganį Ergę, — tarė ji, paskui pabučiavo mergaitę paglostė avelę ir nuėjo.

Mama bijojo pavéluoti į darbą.

Kristina padavė avelei valgyti. Bet ji nevalgė.

Ji padavė jai gerti. Bet ji negérė.

Ji norėjo su avele pažaisti. Bet ji nežaidė.

Avelė tik stovėjo liūdna, ir balta, ir puri, ir švelni, ir tyli tyli. Ji norėjo grįžti pas savo drauges, ir jos didelės, apvalios akys buvo pilnos baimės.

- Gal tu sergi? — paklausė Kristina.
- Ne, — atsakė avelė. — Man ilgu čia vienai. O tai baisiau už bet kokią ligą.

Paskui avelė ėmė pasakoti:

— Mes, debeséliai, susirenkame danguje, ir žaidžiame, ir šokame, ir tada dangus būna labai gražus. O kai susiburiame į krūvą ir kai ten aukštai kiek atvėsta oras, mes pavirstame lietaus lašeliais ir krentame žemén. Tada mus geria želmenéliai ir medžiai, ir gėlės, nes be mūsų jie numirtų iš troškulio. Bet paskui saulė mus vėl pasiima į dangaus žydrynę.

— Tik vienai man čia liūdna, ir niekam aš čia nereikalinga, — pridūrė debesų avelė.

Kupinomis ilgesio akimis ji ilgai žiūréjo į dangų, paskui tyliai tarė:

— Tur būt, aš čia ir numirsiu.

— Ne, tu nemirsi, Ciri, — išsigandusi tarė Kristina. — Ne, ne, aš neleisiu tau mirti. Aš tau padésiu, ir tu būsi linksma ir visiems reikalinga. Tik kol kas dar nežinau, kaip tau padéti, — susirūpinusi pridūrė ji.

Paskui kumštéléjo Ciri ir pasakė:

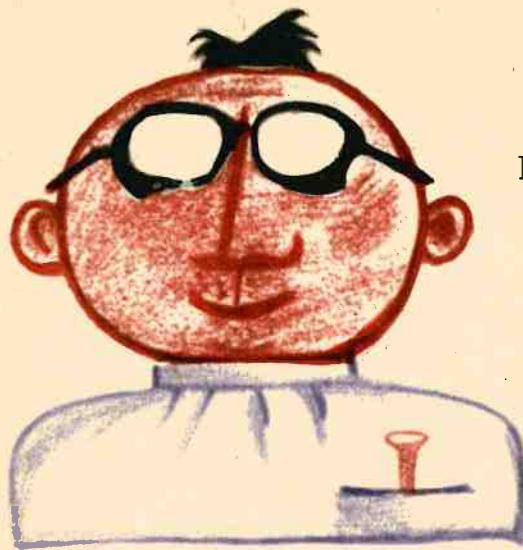
— Eik į miško pievelę. Hugas tave pasaugos. Ir voverytės. O aš pagalvosiu.

5.

Kristina atsisėdo ant apvožto kibiro ir susimąstė. Kas čia galėtų padėti?

Daktaras? Gal ir daktaras.

Policininkas? Gal ir policininkas.

Aviganis Ergė? Gal ir aviganis Ergė.

Mokytojas? Gal ir mokytojas.

Taip, taip, mokytojas! Bet pala: dabar atostogos. Mokytojo juk nėra.
Na, šiaip ar taip, Ciri turi vėl patekti pas savo drauges. Ir kuo greičiau.

Kristina pasileido bėgti. Gėlių gatve — pro auksinių žuvycių kūdrą — centrinės gatvės link.

6.

Kristina lėkė kaip vėjas. Ir staiga kažkas sušuko: „Stok!“, ir kažkas timp-telėjo Kristiną už plaukų. Tai buvo Bobis ir Diteris, du linksmi berniukai iš vaikų darželio, Kristinos draugai.

— Traukitės iš kelio! — sušuko mergaitė ir taip supyko, kad jai net ausys paraudo.

Bet paskui ji stabtelėjo, prisimerkusi pagalvojo ir griežtai tarė:

— Ne. Jūs turite man padėti. Mes visi turime padėti avelei Ciri!

Ir ji papasakojo berniukams apie debesų avelę ir paliepė jiems:

— Bobi, tu eik pas daktarą, o tu, Diteri, — pas aviganį Ergę.

Ir greitai nubėgo.

Bobis užsisiegojo palaidinukę ir nuéjo ten, kur kabėjo balta daktaro iškaba. Jis drąsiai užkopė laiptais ir paspaudė skambutį. Duris atidarė maloni tetulė. Bet kadangi berniukas atrodė labai išsigandęs ir negalėjo ištarti né žodžio, tai tetulė uždėjo jam ant peties ranką, įstumė pro duris ir pasodino į kažkokią keistą kédę.

Paskui atėjo malonus dėdė baltu chalatu. Jis pažiūrėjo Bobiui į burną ir tarė:

— Juk tu dantų nevalai, vyruti. Ateik rytoj.

Malonusis žmogus baltu chalatu net padovanojo jam dantų šepetuką, ir Bobis iš tos gėdos nežinojo né kur akių dėti. Mat, jis apsiriko ir pataikė pas dantų gydytoją. Susiraukęs nukiūtino jis į miško pievelę.

Diteris tuo metu susirado aviganį Ergę. Šis išklausė jo pasakojimą, priskimšo pypkę ir tarė:

— Hm.

Daugiau jis nieko nepasakė.

O Kristina stovėjo gatvių sankryžoje ir žiūrėjo į policininką. Šis stovėjo nedideliaime bokštelyje ir nurodinėjo automobiliams, kada galima važiuoti, kada ne.

Jis nurodinėjo jiems lazdele ir švilpuku, ir visi jo klausė.

„Taip, — pagalvojo Kristina. — Tas man padės.“ Ir kai policininkas pakėlė lazdelę, ji priėjo arčiau.

— Labas rytas! — pasisveikino ji ir papasakojo policininkui, kas nutiko Ciri, debesų avelei.

Policininkas tik pasikasė pakauši ir nieko nepasakė. Švilpukas ir lazdelė taip pat nieko nepasakė.

Sustojo visi automobiliai, bet ir jie nieko nesakė. Tik kepėjo mokinys skambino dviračio skambučiu. O automobilių ir sunkvežimių, ir vežimų, ir motociklų važiavo vis daugiau, vis daugėjo omnibusų, motorolerių, mašinų su pienu, su cemento skiediniu, atvažiavo net vienas jaučiais pakinkytas vežimas,

jaunavedžių karieta, geltonas pašto automobilis, cirko mašina ir žmonės su
karučiais. Netrūko, be abejo, ir pėsčiųjų.

Visi sustojo.

Sustojo sankryžoje, nes policininkas galvojo, kaip čia padėjus debesų avelei.

Staiga iš tolo pasigirdo šaižūs garsai:

— Triū-tiū-tiū.

Policininkas dirstelėjo į savo laikrodį ir suprato: tai gaisrininkų mašina važiuoja į pratybas.

Policininkas nusišypsojo, pakėlė lazdelę, ir jam tuoj pasidarė aišku, kas galėtų padėti debesų avelei. Nagi gaisrininkai! Su savo ilgomis kopėčiomis! Jis mostelėjo lazdele, ir tuoj išsivažinėjo ir automobiliai, ir mašinos su pienu, ir omnibusai, ir jaunavedžių karieta, ir kepėjų mokiniai, ir kitos mašinos. Kelias buvo laisvas gaisrininkams.

Jie privažiavo, ir policininkas sušvilpė savo švilpuku. Sucypė stabdžiai, mašina sustojo, ir Kristina su policininku papasakojo, kas nutiko debesų avelei.

— Ak šitaip, — tarė gaisrininkų vyresnysis, stipriaus susiveržė šalmo dirželį ir pasisodino Kristiną šalia savęs. Netrukus mašina tūtuodama lėkė gatvėmis, o žmonės susirūpinę klausinėjo vienas kitą, ar tik neatsitiko kokia nelaimė. Bet ne, neatsitiko nė kokios nelaimės.

Gaisrininkai nuvažiavo į miško pievelę.

8.

Ten stovéjo Ciri, debesų avelė, tyli ir liūdna.

Hugas mažais žingsniukais tipinéjo aplinkui. Ir voverytés nuo beržo šakos budriai saugojo avelę.

Netoli ese stovėjo aviganis Ergė su aštriomis avinėmis žirklėmis ir žvelgė į debesų avelę.

— Hm! — garsiai sumykė jis ir papotelėjo pypkę. Jis mėgo tvarką ir negalėjo matyti nenukirptos avies. Už jo nugaros stovėjo plikai nukirpta jo kaimenė, o tarp jų ir aviganis šuo.

Pievoje buvo prisirinkę ir daugiau žmonių, užgirdusių apie debesų avelę. Tarp kitų čia buvo ir vienas tarnautojas iš meteorologijos stoties. Bobis ir Diteris sėdėjo žolėje, kramtė rūgštynes ir laukė Kristinos.

— Triū-tiū-tiū!

Ir štai atidundėjo gaisrininkai. Tūtuodami jie išsuko iš Pamiškės gatvės ir sustojo pievoje.

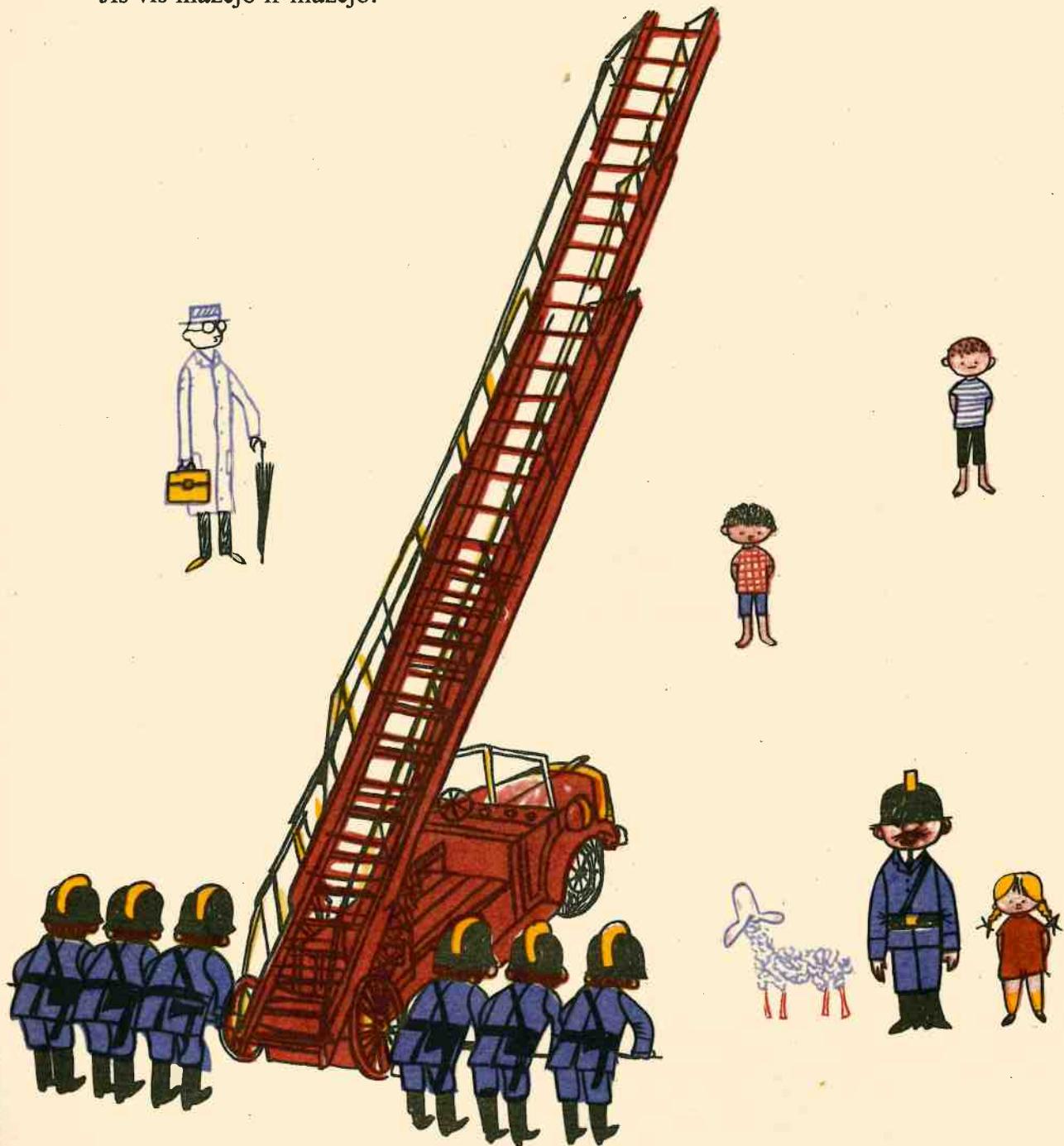
Kristina iššoko iš mašinos ir pribėgusi pasilenkė prie Ciri. Hugas lojo iš džiaugsmo, o aviganis Ergė supykęs paslėpė savo žirkles.

Gaisrininkai pašoko ir tuoj ėmėsi darbo. Žaibo greitumu jie ištiesė ilgas kopėčias.

— Viens, du! Viens, du! — komandavo gaisrininkų vyresnysis.

Paskui jis labai atsargiai ir švelniai paėmė ant rankų debesų avelę ir ēmė lipti kopėčiomis aukštyn.

Jis vis mažėjo ir mažėjo.

Kristina stovėjo, pasibrukusi po pažastimi Hugą, ir vis mojo, mojo, jai net ašarėlė iš akių ištryško.

Bobis ir Diteris užsivožė gaisrininkų šalmus, o aviganis nusivarė savo bandą kitūr. Meteorologijos stoties tarnautojas palingavo galvą ir nuéjo, o visi kiti žmonės mojavo rankomis ir žiūréjo, net išsižioję iš nuostabos.

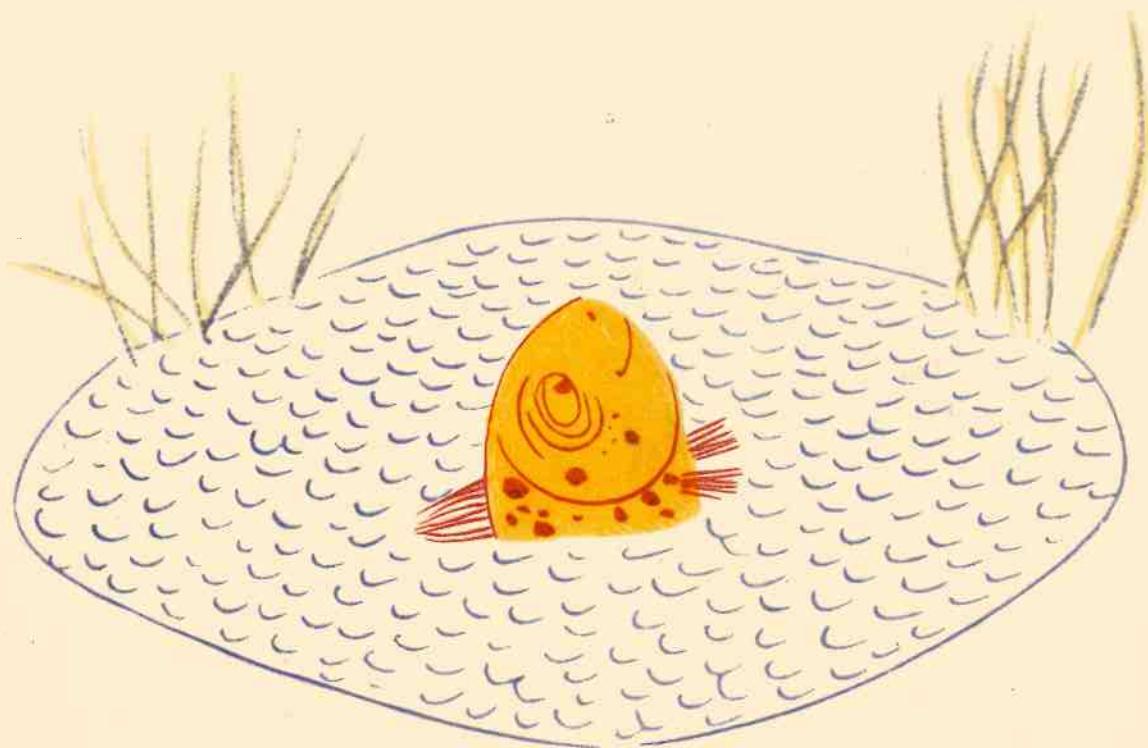
O gaisrininkų vyresnysis lipo vis aukšciau ir aukšciau. Pagaliau jis pásiekė kopėčių viršų ir pasistiepės pamétėjo debesų avelę ir paleido ją į žydrą va-saros dangų, kur šoko ir žaidė jos draugai debesėliai.

Kristina pamažu éjo namo. Jai buvo ir liüdna, ir linksma. Hugas, labai ramus, seké jai iš paskos.

Prie auksinių žuvyčių kūdros Kristina valandélę stabteléjo ir pasižiūrėjo į auksinę žuvytę. Toji priplauké arčiau ir iškišo galvą iš vandens. Ir Kristinai pasirodė, kad žuvytė pasaké jai: ačiū!

**Ikimokyklinio
amžiaus vaikams**

Фред Родриан
ОБЛАЧНАЯ ОВЕЧКА
На литовском языке

*

Redaktorė S. Jurgaitė
Techn. redaktorė L. Grincevičiūtė
Korektoriė P. Žemaitytė

*

Pasirašyta spaudai 1966.IX.2. Leidinio Nr. 4910. Tiražas
30 000 egz. Popierius 60×90 $\frac{1}{8}$ — 2 pop. l. = 4 sp. l.;
3,4 leid. l. Spaudė Valstybinė K. Poželos v. spaustuvė
Kaune, Puškinio 11. Užsak. Nr. 770.

Kaina 24 kp

7—6

V. U (Vok)
Ro-35